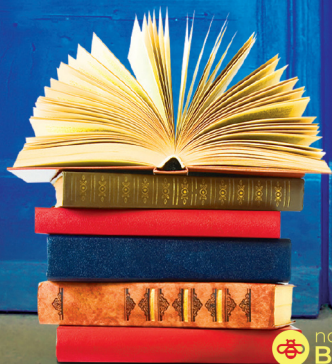

Přátelství je
pouhý začátek
jejich příběhu...

Čtenářský klub v Bordeaux

GILLIAN HARVEY

Čtenářský klub
v Bordeaux

Gillian Harvey

Čtenářský klub v Bordeaux

THE BORDEAUX BOOK CLUB
Copyright © Gillian Harvey
Všechna práva vyhrazena.
V českém jazyce vychází po dohodě
s Rights People, London
Původní obálka © Alice Moore Design
České vydání © Bourdon, 2026
Překlad © Alena Byrne, 2026

ISBN 978-80-7611-377-0

Matthewovi

*„Myslím si, že knihy jsou jako lidé v tom smyslu,
že se nám objeví v životě, když je nejvíce potřebujeme.“*

— EMMA THOMPSON

Předmluva

George zrovna vycházel z kavárny s kelímkem kávy v ruce, když spatřil odraz Grace ve výloze *tabacu* přes ulici. Okamžitě ji navzdory bolestivému pulsování ve spáncích poznal a cítil, jak se mu zježily chlupy na krku. Vzpomněl si, jak se s ní pokusil promluvit na jednom setkání klubu zahrádkářů a nedokázal ze sebe dostat jediné slovo. Náhlá němota ho šokovala, byl pověštný tím, že dokázal vymluvit z jalové krávy tele. A navíc se tady mezi všemi těmi nóbl penzisty cítil trochu nesvůj.

Grace hledala prázdné místo na skle výlohy a na tvář jí přitom něžně dopadalo chladné stříbřité světlo probleskující zpod okrajů bílých únorových mraků. Natáhla se, maličko vyplázla špičku jazyka a přitiskla rohy papíru velikosti A4 na sklo vedle oznámení o místním řemeslném trhu, nabídce hlídání dětí a plakátku oznamujícího hudební večer s prošlým datem konání. George dokázal přečíst jen slovo „klub“ napsané na papíru tučným písmem.

Další klub. Potlačil smích. Sotva tu ženu znal, ale už pochopil, že pokud se bude v místní komunitě konat nějaká událost, provozovat nějaký klub či organizovat oslava, v podstatě asi tak úplně cokoliv,

bude v tom mít nějakým způsobem prsty Grace. Přemýšlel, co má za lubem tentokrát.

Předstíral, že si prohlíží inzeráty v okně realitní kanceláře, a čekal, až odejde. Pak beze spěchu přešel ulici a podrobně si letáček prohlédl.

A nemýlil se. Inzerát na nový klub – vedený Grace. Tentokrát, jak se zdálo, zakládala čtenářský „anglofonní“ klub, jak inzerát hlásal v angličtině. Pod tím stál francouzský překlad, patrně v naději, že přiláká širší klientelu.

George si nebyl jistý, proč si uvedené telefonní číslo vyfotil mobilním telefonem. Jen tak, kdyby náhodou, řekl sám sobě. Už celé roky nepřečetl žádnou knihu, tedy minimálně ne beletrii. Ale třeba už je na čase. Další večer s kluky v domě by ho mohl zabít – na takové množství alkoholu už je příliš starý. A nemůže pořád vysedávat s rukama v klíně ve své malinké garsonce – zešlél by.

Když už nic jiného, bude mít alespoň co dělat.

* * *

Monica nadskočila leknutím, když jí na telefonu zapípala přijatá zpráva. Nesnášela, jak pronikavý zvuk prořízl ticho a odrazil se od vysokých stropů a dřevěných podlah, které hluk příšerně zesilovaly. Bella jí celá ztuhla v náruči a Monica děťátko něžně utišovala, otrávená, že byl těžce vydobyty spánek narušen. Přendala si Bellu na druhé rameno, vzala mobil a palcem jedné ruky zručně otevřela zprávu. Přišla od Petera. Stálo v ní jen:

Tohle jsem zahlédl.

Kliknutím zvětšila přiloženou fotografii a spatřila inzerát na *Čtenářský klub v Bordeaux*. Pro anglicky mluvící čtenáře. Instinktivně pohlédla na knihu s ohnutým hřbetem, kterou odložila lícem dolů na stůl, když Bella začala plakat, a přistihla se, jak odmítavě vrtí hlavou, přestože v místnosti nebyl nikdo, kdo by to mohl vidět.

Zvládla by to? Už jenom měnit pleny a připravovat sunar bylo velmi náročné a zdálo se, že cokoliv, co by snad dělala sama pro sebe, se po příchodu Belly na svět přesunulo na vedlejší kolej. A živě si dokázala představit to osazenstvo – nejspíš smečka zoufalých důchodců, kteří touží číst válečné příběhy nebo popíjet červené víno a diskutovat přitom o nejnovějším románu Johna Grishama.

Ale i tak, předsevzala si přece, že se tu seznámí s více lidmi. A tohle je přinejmenším šance dělat něco jiného, čím by se zabavila, zatímco je Peter pryč.

Co myslíš?

psal Peter dál.

Uvidíme.

Odpověděla Monica.

* * *

Alfie položil batoh na zem, zvedl mobilní telefon a rychle si inzerát vyfotil. Mohlo by to být přesně to, co hledal. Něco, co by ho dokázalo povzbudit a odvést pozornost od těch nejhorších stránek života.

Zastrčil si telefon zpátky do zadní kapsy džínů a s hlubokým povzdechem si hodil batoh přes rameno.

Camille vyšla z obchodu a cestou si ukládala do kabelky balíček cigaret. „Něco jsi našel?“ zeptala se francouzsky.

„Možná,“ odpověděl Alfie a pokrčil rameny. „Čtenářský klub. Pro anglicky mluvící.“

Povytáhla obočí. „Pro...“

Přikývl. „No... mohlo by to být dobré. Však víš.“

„Třeba bych měla chodit taky?“ navrhl. „Abych si zlepšila angličtinu.“

Přikývl. „Jasně, jestli chceš.“

Pak se obrátili a pomalu kráčeli po ulici, až se ztratili v davu chodců, kteří se ubírali do práce nebo do školy, anebo jen tak pomalu bez konkrétního cíle bloumali po městě.

O kousek dál mu její ruka vklouzla do dlaně a on ji vděčně stiskl.

„Něco najdeš,“ řekla mu tiše.

Chtěl jí poděkovat, ale slova mu uvízla v hrdle. Místo toho upřeně hleděl před sebe, dokud ten okamžik nepominul, a pak zamumlal krátké: „To doufám.“

Pak zabočili za roh a pohltilo je srdce Bordeaux – jen dva studenti na cestě do školy.

* * *

Grace zněla v telefonu téměř bez dechu. „Už mám čtyři možné zájemce!“ oznámila Leah.

Leah jako obvykle Graceino neutuchající nadšení lehce vyčerpávalo. Rozhodla se, že až u ní příště bude na návštěvě, prohledá

lékárničku, jestli třeba neužívá nějaké silné vitamíny nebo tak něco. Ať už brala cokoliv, Leah by toho potřebovala koňskou dávku. Byla téměř o patnáct let mladší než Grace, a přesto si často v devět hodin připadala dost zralá na to, jít do postele, zatímco Grace díky své nevyčerpatelné energii zůstávala vzhůru a čilá do časných ranních hodin.

„Takže přijdeš?“ zeptala se Grace.

„No, a potřebuješ mě tam?“ zeptala se Leah váhavě. „Chci říct, zdá se, že už vás tam bude docela... no, docela dost.“ Toužila říct ne, v duchu si přehrávala, jak odmítne. Ale nějak to nedokázala říct nahlas. Co to na té Grace je? Něco v jejím chování a sebevědomí v Leah vyvolávalo pocit, že by měla se vším, co Grace řekne, souhlasit.

„Jistěže musíš přijít!“ odpověděla Grace a vůbec nezaznamenala její váhavý tón. „Bez tebe by to nebylo ono.“

O čemž Leah silně pochybovala, protože bude nejspíš sedět někde v koutě a pozorovat, jak ostatní mluví o knihách, které ona nejspíš nebude mít čas přečíst. Nakonec ale souhlasila.

„Jak to dělá?“ zeptala se Nathana, když o pár minut později vešel do chodby a tleskal rukama v rukavicích, aby si zahřál dlaně.

„Kdo? Scarlett?“ zeptal se a mrkl ke schodům, jako by snad měla jejich dospívající dcera zcela náhle a výjimečně vyjít ze svého pokoje.

„Ne. Grace. Vždycky si říkám, že odmítnu, ale nakonec se vším souhlasím.“ Leah strčila telefon do kapsy a šla za Nathanem do kuchyně.

Zasmál se. „Musíš uznat, že ví, jak lidi zapojit.“

„Což je skvělé, pokud chtějí,“ zamumlala Leah. „Jenomže se zdá, že narážky, že třeba nechťejí, vůbec nevnímá.“

„A řekla jsi jí na rovinu, že to dělat nechceš?“ zeptal se Nathan, posadil se na židli a rozladěně se začal věnovat zašmodrchané tkaničce u boty.

„No, tak úplně na rovinu ne...“

Upřel na ni pohled. „Takže,“ pronesl.

„Já vím. Ale ona je... No, vždyť ji znáš!“ oponovala chabě.

„To tedy znám. Nemám na výběr.“ Usmál se a Leah bezděky úsměv opětovala.

„Moje řeč.“

„Takže, co uděláš?“ zeptal se Nathan, vzal si z mísy s ovocem jablko a hladově se do něj zakousl.

„No, asi tam holt půjdu. Myslím, že Grace nejspíš možná potřebuje morální podporu kamarádky. A pořád si říkám, že bych měla víc číst,“ dodala.

Nathan přikývl. „Takže se zdá, že problém je vyřešen.“

1

ÚNOR

„Snad jsem to s tím pohoštěním nepřehnala?“ prohlásila Grace pyšně a ukázala na konferenční stůlek, kam na zdobený třípatrový servírovací tác úhledně vyskládala množství rozličných druhů sušenek, pochopitelně domácích.

Grace požádala Leah, aby přišla o něco dřív, aby mohla zabavit ostatní, když bude Grace zrovna zaneprázdněná otevíráním dveří nebo přípravou čaje. Vzhledem k tomu, že čekaly nanejvýš čtyři nebo pět hostů, se to Leah zdálo poněkud přehnané, nicméně souhlasila. Protože jak šlo o Grace, z nějakého důvodu souhlasila vždycky.

V šest hodin zaparkovala před Graceiným domem. Když vystupovala z auta, spatřila přítelkyni oknem. Stála v útulně osvětleném obývacím pokoji s dlaní na ústech. Na okamžik vypadala nejistě, téměř křehce. Pak se obrátila, všimla si auta, usmála se a nepatrně Leah zamávala.

„Je to nádherné, Grace,“ řekla nyní Leah, podívala se na hodinky a úpěnlivě doufala, že nebude jediná, kdo se dostaví. Grace se zdála být navýsost sebejistá – *výsostná Grace* –, že hostů přijde víc, ale ta sebejistota v Leah nějakým způsobem jen zvýšila obavy, že se večer

nevydaří tak, jak Grace doufala. Jako by Leah na sebe za kamarádku vzala jakýkoliv možný špatný scénář večera.

Gracein obývací pokoj byl jako vždy bezchybný a bez poskvrnky – dřevěný nábytek pečlivě natřený křídovou barvou v pastelových odstínech, čerstvě naleštěné parkety. Grace měla cit pro výběr nábytku a zařízení a ráda věci sama restaurovala. Před několika lety si dokonce sama nově očalounila starou klasickou sedačku. Jediný nepořádek v místnosti se nacházel ve výklenku arkýřového okna, ve kterém stála knihovna. Neuspořádané police přetékaly náhodně navršenými knihami, což bylo poněkud v rozporu se vším ostatním v domě. Ale Grace byla vášnivá čtenářka a pravděpodobně se ráda v knihovně přehrabovala, vytahovala ven různé knihy a prostě neměla čas je každý týden přerovnávat. Když se o tom jednou Leah zmínila, Grace směrem k binci na policích odmítavě mávla rukou a poznamenala jen: „No jo, já se k tomu jednou dokopu. Prostě na to nikdy není čas.“

Když konečně zazvonil zvonek u dveří, Leah sebou vylekaně trhla, až jí z hrnku málem vyšpláchla káva. Naštěstí se nerozlila. Zaplavila ji obrovská úleva, že tu s Grace nebude sama. „To bude první člen klubu!“ oznámila hlasem, který zněl úplně cize.

Občas se divila, proč vlastně ke Grace cítí takovou loajalitu. Ano, znaly se několik let, ale nijak zvlášť blízké si nebyly. Snad proto, že jim Grace na začátku pomohla – poradila jim, jak získat potřebná povolení pro přestavbu domu, a prostřednictvím zahrádkářského klubu je seznámila s několika farmáři a pěstiteli.

Leah si její společnost většinou užívala, ale nikdy se s ní nesblížila do takové míry jako s kamarádkami doma v Anglii.

Než o tom mohla dál spekulovat, otevřely se dveře do obývacího pokoje a dovnitř vešla Grace s vysokým mužem po boku. Měl na sobě

džíny potřísněné barvou a ohromné pracovní kotníkové boty. Zastavil se a s rukama v kapsách vypadal trochu neohrabaně. Grace mu ukázala na jednu ze židlí. „Posaďte se, Georgi!“ řekla. „Nabídněte si madlenku!“

„Jste si jistá, že to ne...“ zeptal se a gestem ukázal na své zašpiněné oblečení. „Mohl bych...“

„Ale prosím vás!“ usmála se Grace. „My si tady na formality vážně nepotrpíme!“

Leah se napila kávy ve snaze skrýt překvapený výraz, který se jí v tu chvíli nepochybně rozhostil na tváři. Protože Gracein dům byl Gracein hrad a palác a Leah by se u ní nikdy neodvážila objevit v něčem, co by mohlo poničit čalounění. Ale pro nové rekruty asi platí jiná pravidla, usoudila. Anebo to dělal Georgeův úsměv... jeden z těch přirozeně zářivých úsměvů, který nejspíš dokázal trochu obměkčit i jinak neústupnou Grace.

George se zrovna začal uvelebovat na jedné ze židlí s vysokým opěradlem, když znovu zazvonil zvonek u dveří.

„Ó!“ vyhrkla Grace. „To bude další!“ Odešla a zanechala oba v náhlém tichu. Leah se na George nesměle usmála a pokusila se vybalancovat šálek kávy na kolenou. „Takže,“ začala, „kde jste...“

Ale než stačila větu dokončit, objevila se Grace znovu, tentokrát s nesmělým mladíkem v patách. Mladý muž přejel pohledem Leah a George, dokonale uklizený pokoj, třípatrový táb na dorty a nekonečné hromady knih a zrudl. „Tohle je Alfie,“ prohlásila Grace a lehce ho poplácala po zádech, aby se přidal k ostatním – možná ne tak úplně lehce, protože nebohý mladík klopýtl směrem k nim. Uštědřila mu povzbudivý úsměv a pak se otočila a znovu vyšla z pokoje.

„Zdravím,“ řekl Alfie nesměle a zrudl až ke kořínkům vlasů. Vypadal na dvacet – jen o pár let starší než Scarlett.

Leah se usmála a pocítila příliv mateřských instinktů. „Pojďte si sednout, Alfie,“ řekla a poklepala dlaní vedle sebe na pohovku.

„Díky,“ řekl Alfie a usedl se sepjatýma rukama, jako by se snad modlil za nějakou únikovou cestu.

Než stačili zapříst rozhovor, objevila se znovu Grace, tentokrát s podnosem se šálky, konvicí na kávu, konvičkou se smetanou a starožitnou cukřenkou. Nechyběly ani kleštičky na cukr. Brala to vážně se vší parádou.

„Myslíš, že už jsme všichni?“ zeptala se Leah.

„Ale ne, myslím, že ještě pár dalších dorazí. Ale možná bychom měli pro jistotu stejně začít,“ odpověděla Grace s úsměvem. Ten úsměv byl trošičku strojený – Leah si toho u Grace čas od času všimla. Jako by na okamžik odhrnula svou ochrannou masku a pod ní se objevil někdo mnohem zranitelnější a nejistější. Leah uvažovala, jestli není Grace zklamaná, že je jich tak málo.

Každopádně se zdálo, že se Grace rychle otřepala, a jakmile měli všichni kávu, vstala a tleskla dlaněmi jako učitelka dožadující se pozornosti třídy. „Takže!“ prohlásila. „Vítejte v klubu!“

Všichni tři na ni pohlédli, poněkud na vážkách, jak zareagovat.

„Takže čtenářský klub. Příležitost setkávat se, sdílet své oblíbené knihy, objevovat nové autory, diskutovat a pořádně se ponořit do literatury,“ zářivě se usmála. „Jsem moc ráda, že jsem se konečně dostala k tomu klub zorganizovat – a moc vám všem děkuji, že jste přišli.“

Projev byl možná zamýšlen pro výrazně větší publikum, ale Grace statečně pokračovala.

„Začneme tím, že se navzájem představíme,“ pokračovala. „Já jsem –“

Přerušil ji zvonek u dveří.

Grace se nad vyhlídkou na dalšího člena radostně otočila na obrtlíku a spěšně vyšla z místnosti, až za ní vlála dlouhá plisovaná sukně.

Rozhostilo se ticho a všichni se nervózně zavrtěli. George se natáhl, vzal si zázvorovou sušenku, kousl do ní a místnost zaplnilo chroupání. „Vynikající sušenky,“ řekl mezi sousty.

„Ano, Grace je opravdu...“ začala Leah, ale zmlkla, když se dotýčná vrátila se ženou s tak zářivou pletí a lesklými vlasy, že mohla zrovna tak vystoupit z jednoho z časopisů, které měla Grace pečlivě srovnané na stolku vedle pohovky. Měla na sobě neformální oblečení, zpod příliš velké mikiny s kapucí, která patrně patřila jejímu manželovi, vyčnívaly nohy v legínách, ovšem outfit nikterak neubíral její téměř dechberoucí krásu.

„Tohle je Monica,“ oznámila Grace s úsměvem. „Pojďte a připojte se k našemu malému kmeni!“

„Dobrý den, Moniko,“ pronesli všichni unisono jako děti na školním shromáždění.

„Promiňte, že jdu pozdě,“ špitla Monica. V porovnání s Gracelným zvučným hlasem mluvila tiše, sotva slyšitelně.

„To vůbec nevadí. To je úplně v pořádku,“ zvolala Grace, která nesnášela jakékoli zpoždění, stále se širokým úsměvem na tváři. „Jsme rádi, že jste dorazila, že ano?“

Všichni přikývli a tiše něco zamumlali na souhlas. Leah už poněkolkáté napadlo, jestli není Grace tady na francouzském venkově škoda. Zdálo se, že dokáže převzít kontrolu nad jakoukoli situací a zcela přirozeně se ujmout vedení. Možná je učitelkou od přírody – a Leah

věděla, že Grace pár let na stupínku před tabulí strávila –, ovšem možná by jí mnohem víc svědčilo působit jako starostka nebo důstojnice v armádě nebo... nebo prezidentka zeměkoule. Netrvalo by dlouho a postavila by všechny pěkně do latě a rychle by zatočila s otravnými žabomyšími spory, které mezi sebou s oblibou vedli vůdci mužského pohlaví.

„Takže,“ pokračovala Grace a Leah pocítila mírné znepokojení nad tím, že možná chvíli nedávala pozor a něco jí uteklo.

„Hlasuji, abychom si tykali. A abychom si na každý měsíc vybrali jednu knihu, přečetli ji a pak se znovu sešli a diskutovali o ní. A možná bychom mohli všichni postupně uspořádat setkání u sebe doma. Mohl by to být ideální způsob, jak přestát zimu, než přijdou teplejší dny!“ Zakončila projev tak triumfálně, že Leah přemýšlela, jestli by neměli zatleskat.

Tomu nutkání nakonec podlehl jen Alfie. Dvakrát tleskl do ti-cha, než si uvědomil, že nikdo z ostatních se k aplausu nepřidá.

Bylo sedm hodin, venku se snášela únorová tma a solární světélka rozmístěná po Graceině dokonale upravené zahradě se náhle rozsvítila, jakoby na oslavu Graceiny snahy.

První promluvila Leah. „No, zní to skvěle,“ řekla a usmála se na kamarádku. „Vážně dobře.“

A uvědomila si, že to tak skutečně myslí. I když původně z té vyhlídky radostí zrovna neskákala, teď když tu seděla a dorazilo dost zájemců na to, aby se to mohlo slušně rozjet, si začínala klást otázku, že je možná klub přesně to, co potřebuje, aby přestala být líná čist. Nebo spíš celkově líná. Než se přestěhovali do Francie, myslela si, že tam bude na čtení mít tolik času, kolik bude chtít. Předtím si musela urvat čas během cest do práce nebo chvíli před spaním. Jenomže tady

se vždy našlo něco jiného, co bylo zapotřebí udělat. Buď práce, nebo zahrada, nebo nějaké vyřizování ve Scarlettině škole. Tohle ji alespoň donutí zařadit si mezi priority i něco příjemnějšího.

„Myslela jsem, že první setkání by se mohlo konat u mě,“ Grace vstala, na okamžik se jí téměř neznatelně stáhla tvář bolesti, a přešla ke komodě, kterou zachránila, opravila a natřela křídovou barvou minulého léta. Otevřela jeden ze šuplíků a vyndala z něj hromádku knih. „A – souhlasíte, že každý z nás vybere jednu knihu, ano? Já vybrala *Nadějně vyhlídky*. Tedy, nemusíme začínat zrovna touhle, takže jestli máte někdo jiný návrh... Ale náhodou se mi během let nahromadilo pár výtisků této knížky. Moje oblíbená! Dokonce se mi tento týden podařilo sehnat dvě další v antikvariátu. Takže by mohlo být snadné...”

Rozdala mírně ohmatané výtisky jako učitelka písemky na začátku hodiny a shovívavě se na každého ze svých rekrutů usmála, když mu knihu podávala. Leah se podívala na ostatní členy „Čtenářského klubu v Bordeaux“, jak již Grace skupinu pojmenovala, a zachytila Alfieho pohled. Zdálo se, že na tlustý svazek, kterým ho Grace právě obdarovala, hledí s poněkud znechuceným výrazem ve tváři.

Nikdo jiný se zjevně nic říct nechystal. Jenomže Leah měla najednou pocit, že by špatná volba knihy v této fázi existence klubu mohla znamenat, že na další – už opravdové – setkání nikdo nepřijde.

„Jen mě napadlo,“ pronesla a cítila se, jako kdyby se přibližovala k nějakému dravci, „jestli nezačít něčím lehčím.“ Pokývla na Alfieho gestem *jsem s tebou* – protože, ano, je důležité povzbuzovat mladé lidi ke čtení, jenomže začít zrovna Dickensem je poněkud ambiciózní projekt pro něco, co má být neformálním a příjemným klubovým zážitkem.

Grace se otočila na podpatku. „Lehčím?“ zeptala se a povytáhla obočí. „Ale tohle jsou *Nadějné vyhlídky*!“

„No ale... možná něco... modernějšího?“ Leah měla sucho v ústech.

Grace se zasmála. „Myslím, že někdo z nás tu knihu ještě nečetl,“ prohlásila. „*Nadějné vyhlídky* jsou neuvěřitelně vtipná kniha a upřímně, Dickens je nadčasový. Co lepšího si můžete přečíst o lidské povaze?“ zeptala se. „Jsou tam zastoupené veškeré nuance života.“ Usmála se na ostatní a zjevně předpokládala, že s ní souhlasí.

„Ano, jistě,“ řekla Leah a opřela se. Pružiny starožitné pohovky pod ní zavržaly. „To byl jen nápad. A ostatně, já *četla*...“

„No, já myslím, že to zní skvěle,“ prohlásil George, široce se na Grace usmál, obrátil knihu, kterou držel v rukou, a začal si číst anotaci na zadní obálce. „Pip,“ poznamenal jen tak do prázdna, zatímco rychle projížděl text. Pohlédl na Leah a omluvně na ni mrkl, že se přidal na stranu Grace. Leah se usmála.

„Díky, Grace,“ řekla Monica, když dostala svůj výtisk. Položila si knihu na klín a lehce na ni bubnovala dlouhými štíhlými prsty. Leah si všimla, že má až na jeden všechny nehty okousané téměř až na kůži.

„To je v pohodě,“ dodal Alfie a otáčel knihu v rukou. „Moje máma Dickense zbožňuje.“

George si odkašlal. „A co to Bordeaux?“ zeptal se.

„Prosím?“ Grace se prudce otočila, ale na pečlivě upraveném účesu se jí nepohnul ani vlásek.

„No,“ pokračoval a nervózně si rukou prohrábl prošedivělé vlasy. „Myslel jsem... když jsem viděl ten název, předpokládal jsem, že budeme...“

„Ano...?“ pobídla ho Grace zpátky v roli učitelky.

„No,“ vysoukal ze sebe, „taky ochutnávat víno.“

„Ale co tě k tomu vedlo?“ Gracein hlas zněl trochu ostře, jako by se jí dotkla představa, že čtenářský klub sám o sobě nestačil, aby přilákal všechny čtyři přítomné do jejího obývacího pokoje.

„Ten...“ George se mírně začervenal a zavrtěl se na židli, výtisk Dickensova klasického díla stále pevně svíral v rukách, „no, ten název Bordeaux.“

„Aha,“ Na okamžik Grace vypadala zmateně. „No, to bylo spíše kvůli místu. A... no, taky to hezky znělo.“

„Aha. Já jen že... nejsme ale v Cenacu, a ne v Bordeaux?“

Grace se otočila a postavila se k němu čelem. „V Cenacu v Bordeaux,“ pravila pevně.

Grace ráda tvrdila, že žije „v Bordeaux“, a nebylo to poprvé, co tím způsobila zmatek. Když se u ní Leah poprvé „zastavila na kus řeči“, zjistila, že místo pětiminutové cesty autem, jak si představovala, trvala cesta ke Graceinu kamennému domu, zastrčenému v malém sousedství a rozhodně ne v centru města, půlhodinu.

„Ano, jistě,“ přikývl George, zjevně rozpačitý ze svého faux pas.

„Trocha vína by mohla být prima?“ odvážíla se mu Leah přijít na pomoc. Cítila, jak se na ni upřely všechny oči v místnosti – Alfieho, Moniky, George i Grace. „No, mohlo by být hezké, kdyby každý z nás vybral nějaké, ehm, místní víno, a my ho ochutnávali, zatímco budeme probírat knihy?“ navrhla.

„No, mě už napadlo, abychom si k povídání vždy připravili něco na zub nebo tak něco...“ řekla Grace po chvíli ticha.

Ostatní – kteří, jak se zdálo, už teď ke Grace obdivně vzhlíželi – rychle souhlasili, že ano, že to zní jako dobrý nápad.

„Bordeaux v Bordeaux,“ zavtipkovala Leah v naději, že si u Grace vylepší reputaci.

Grace mohlo být někdy skutečně dost. Leah občas přišlo, že se příliš vměšuje do cizích věcí, jenomže zároveň se zdálo, že to myslí dobře. Leah chvíli trvalo, než to pochopila, a po pravdě řečeno, během prvních týdnů jejich známosti se snažila netrávit s tou ženskou příliš času. „Nechci ji v tom povzbuzovat,“ řekla tehdy Nathanovi.

Někdy slyšela, jak lidé o Grace trousí poznámky nebo ji pomlouvají, jednou nebo dvakrát zaslechla, jak o ní říkají, že do „všeho moc strká nos“ a „myslí si, že může se vším radit“, a chápala, co tím myslí. Grace bylo prostě někdy trošku příliš. Ale pod povrchem tohoto chování se skrývalo i něco dobrého – touha pomáhat.

„Grace musí mít vždycky pravdu,“ prohlásil jednou jistý společný známý, když se potkali na prodejní výstavě rukodělných výrobků. „A pokud ji má, je skvělá společnice.“

„Ano,“ prohlásila Grace nakonec, když se uvelebila v křesle se třemi dalšími výtisky v ruce. Zjevně doufala v početnější účast. „Ano, Bordeaux v Bordeaux. To se mi líbí. Ostatně, už jsem vám říkala, že jsem nedávno byla na ochutnávce vína v *Saint-Émilion*?“ obrátila se k Leah. „Dozvěděla jsem se tam spoustu věcí o místních odrůdách.“

Leah se usmála. Ulevilo se jí, že se Grace ujistila, že co se jejich nové skupiny týče, je stále vůdčím hlasem. Pořádek byl obnoven.

Kradmý pohled na hodinky odhalil, že je čtvrt na sedm. Venku vše pohltila neprodyšná černá tma, kterou porušovala jen světla solárních lampiček a uklidňující záře jediné pouliční lampy v Graceině ulici. Hvězdy zmizely za mraky a spustil se lehký déšť, který jemně bubnoval na okno, jako by nechtěl vyrušovat. Leah mu to nezazlívala. Kdo by našel odvahu přerušovat Grace, když se dostane do ráže?

„Každá odrůda hroznů je pochopitelně jiná,“ vysvětlovala právě. „Cabernet Sauvignon, Merlot a tak dále. Jenomže víno se ve skutečnosti dělá ze směsí. Asi jste všichni slyšeli o Malbecu – ale...“

Leah se rozhlédla po místnosti a na okamžik zachytila Moničin pohled. Obě se rychle podívaly jinam a Leah musela potlačit nutkání začít se chichotat a spustit neovladatelný záchvat smíchu, na který si pamatovala ze školy. Takový, který vás popadl při hodině nějakého velmi přísného učitele a který byl tak rozkošně zakázaný a velmi nebezpečný. Snažila se soustředit na Graceina slova.

„Možná jsem to měla celou dobu na mysli,“ vysvětlovala svůj nápad s „Bordeaux“. „Ano, musím přiznat, že jsem o víně uvažovala.“

„Já mám radši pivo,“ ozval se do nastalého ticha nesměle a neprozřetelně Alfie. „Nevadilo by, kdybych si přinesl nějaké...“

„Ale, mladý muži, pak to můžeš považovat za vzdělávání!“ opáčila Grace nadšeně. „Jsem si jistá, že tě nakonec určitě obrátíme na víru.“

Alfie přikývl, opřel se a posunul si prstem brýle výš na nose.

V tričku s logem kapely, brýlemi s černými obroučkami, obrovskými bílými teniskami a trochou akné na bradě Alfie ve skupině čtyřicátníků a padesátníků tak trošku vyčníval. Leah si říkala, jestli sem vůbec měl v úmyslu přijít. Třeba si jen špatně zapsal adresu. Vypadal, že by se spíš hodil do šachového kroužku nebo mezi hráče počítačových her. Přesně v ten okamžik k ní vzhledl a zachytil její pohled a Leah v rozpacích, že ji přistihl, jak na něj upřeně zírá, rychle odvrátila zrak. Trochu pochybovala, že Alfie dorazí i příští týden.

„Ve škole jsme četli *Olivera Twista*,“ přerušil Alfie Graceino vyprávění nějaké zábavné historky z degustace vína. *Prostě jsem to nedokázala vyplivnout! Jak nevychovaně! A jaká škoda! Jenomže nakonec jsem se na vinici docela ztrapnila...*

Grace na něj pohlédla: „No, tím se nenech odradit,“ řekla. „Zjistila jsem, že škola...“

„Ale ne. Mě to neodradilo,“ dodal Alfie rychle. „Vlastně... no, mně se to moc líbilo.“ Prstem si podvědomě sáhl na brýle, které mu už pevně seděly na nose, a pro jistotu je ještě maličko posunul nahoru. „Bylo to... vlastně mě to docela dojalo. Takže... myslím, že to zvládnou.“

To prohlášení se zdálo natolik v rozporu s tím, na co ho ostatní odhadovali, že všichni ztichli.

George si odkašlal. „Nepamatuju si, že bych toho ve škole nějak moc dělal,“ řekl. „Většinou jsem dělal úplný hovno. Vlastně, kéž bych četl víc.“

Grace se při tom výrazu lehce otřásla, ale nechala to být. „Máš spoustu času to dohnat,“ řekla. „Mám tady v podstatě skutečnou knihovnu a ráda ti budu knihy půjčovat.“ Vypadalo to, že jí lehce zrůžověly tváře.

„Já si moc nevzpomínám, co jsem ve škole četla,“ přiznala Leah. „Ale pro nás je to už doslova pravěk.“ Pohlédla na Alfieho. Jako vždy se snažila vše urovnat. „Budeš s námi pamětníky muset mít trpělivost.“ Byla to jedna z těch věcí, které řeknete a následujících deset minut sedíte a lámete si hlavu, proč jste to proboha vypustili z úst. Později Leah napadlo, že díky tomu prohlášení to vypadalo, že už jsou všichni odepsaní.

„Pro všechny z nás to není až zas takový pravěk,“ namítla Grace s lehkým zamračením, přestože byla o více než deset let starší než Leah.

„Tak jo,“ řekl George, plácl se do stehů a se zasténáním vstal. „Bylo mi s vámi hezky, ale už bych měl jít.“

Všichni vděčně vstali spolu s ním. „Ano,“ přidala se Monica. „Řekla jsem chůvě, že dorazím nejpozději v osm, takže...“ Podívala se na hodinky s elegantním páskem spleteným ze zlatých nitek na opáleném zápěstí.

„Cože, ty máš dítě?“ zeptala se Grace a nevěřicně si změřila Moničinu štíhlou postavu.

Během krátkého setkání se moc neptali na osobní věci, uvědomila si Leah. Při vzájemném představování poslušně sdělili svá jména a povolání, řekli si pár základních informací, ale nic osobnějšího. Přesto Leah překvapilo, že se Monica nezmínila, že je matkou, zvláště poté, co jim Leah řekla všechno o Scarlett.

„Ach, je ještě maličká,“ odpověděla Monica. „Jsou jí tři měsíce. Jmenuje se Bella.“

„Ale nevypadáš...“ začala Grace a pak ztichla.

„Podívejte,“ Monica vytáhla z kapsy bílý mobil a palcem zkušeně přešla po displeji. Podala Grace mobil s fotkou holčičky s čepičkou s medvídkovskými oušky, která hleděla obrovskými hnědými očima do objektivu.

„Rozkošná,“ řekla rozhodně Grace, která na fotografii velmi zběžně pohlédla a rychle podala telefon Leah.

Cestou ke dveřím si Bellu prohlíželi i ostatní a vydávali přitom příslušně obdivné zvuky.

„Takže, ještě jednou díky,“ začal George s jednou rukou na klíce. Ve druhé pozvedl knihu, jako by chtěl Grace připomenout, že mu ji dala. „Bylo to...“

„Moment! Málem jsem zapomněla!“ přerušila ho Grace a vzala digitální fotoaparát, který byl zjevně umístěn na stole v hale právě za tímto účelem. „Měli bychom naši první schůzku zvečnit, nemyslíte? Pro budoucí pokolení?“

Aniž by čekala na odpověď, nastavila na fotoaparátu časovač, položila ho a rychle přešla k protější stěně k ostatním. „To je ono! Všichni spolu. Georgi, budeš se muset trochu přikrčit. A knihy zvedněte nahoru!“

Ozářil je blesk a Leah, opřenou o zeď s ostatními, napadlo, jestli nevypadají spíš jako zločinci při policejní identifikační přehlídce než jako členové čtenářského klubu – většina z nich nebyla připravená a měla ve tváři vylekaný překvapený výraz.

„Moc děkuji, že jste přišli,“ řekla Grace. „Takže, co takhle začít první pátek v březnu? Tady? Řekněme kolem sedmé? Připravím nějaké občerstvení. Samozřejmě i nějaké víno...“

Monica, Alfie a George vyšli se souhlasným mumláním na dřevěnou verandu ozdobenou ohromnými závěsnými terakotovými květináči, načež je pohltil temný únorový večer.

„Chceš, abych...?“ zeptala se Leah a zůstala stát, když si uvědomila, že v Graceině bezvadně naklizeném obývacím zůstaly hrnky a talíře.

„Ne, nemusíš,“ prohlásila Grace rozhodně. „Jen jeď domů za manželem.“ Pronesla slovo „manžel“ s lehce nelibým nádechem. „Zítra brzy vstáváš – neříkala jsi, že budete rýt zahradu?“

„Jo,“ řekla Leah s úsměvem. Potěšilo ji, že si to Grace pamatuje.

Vyšla z tepla domu do mrazivého zimního vzduchu a přitáhla si kabát těsněji k tělu. Dech se jí srážel před očima, zatímco rychle kráčela ke svému Renaultu Scénic a s trhnutím otevřela dveře. Než nastartovala, chvíli si o sebe rychle třela dlaně, aby si zahřála ruce.

Pocítila vlnu úlevy jako po většině společenských setkání – která pro ni tak trochu představovala fyzické cvičení. Věděla, že jí prospívají. A že čím více se jich zúčastní, tím lépe si při nich povede. Ale bylo

příjemné vrátit se na chvíli ke svým myšlenkám a nemuset se starat o to, co si myslí ostatní.

Když odjížděla, přemýšlela, jestli se Nathanovi podařilo připravit něco, co by se podobalo večeři.

Grace zůstala venku v mrazu na verandě jen v blůze a plisované sukni a mávala, dokud všichni nezmizeli do noci.

2

O půl hodiny později Leah drkotala po příjezdové cestě k jejich domu a málem přitom přejela jednu ze sousedovic koček, která jí přeběhla těsně před autem. Vypnula motor a počkala na cvaknutí automatické ruční brzdy. Pak otevřela dveře a vystoupila do zimy.

Zevnitř domu slyšela, jak se Nathan hlučně pohybuje po kuchyni. Tedy usoudila, že je to Nathan, a ne Scarlett, kterou by ve věku čtrnácti let nic nepřimělo poslouchat skladby z Nathanova playlistu „Nultá léta jednadvacátého století“ – všechny ty písničky, které si Leah s Nathanem užívali zamlada. Zaposlouchala se do další písničky a poznala kapelu Pussycat Dolls. Jasně. V kuchyni je rozhodně Nathan.

„Ahoj,“ zavolala automaticky, když vešla do dlážděné chodby a pověsila si kabát na věšák nad topením. Jak se dalo čekat, nikdo jí na pozdrav neodpověděl. Nathan se oddával hudbě, zatímco (jak Leah doufala) připravoval něco k večeři, a Scarlett... No, v tyto dny by Leah patrně vyděsilo, kdyby jejich dcera projevila ždíbec vybraného chování. Většinu času trávila zavřená ve svém pokoji,

chatovala s kamarády na whatsappu nebo tiktoku, anebo se dožadovala odvozu ke své nejlepší kamarádce Mathilde, kde často přespávala.

„Ahojka,“ zopakovala Leah, strčila do kuchyňských dveří, otevřela a nosní dírky se jí rozšířily, jak se pokoušela zjistit zdroj linoucí se vůně. Nějaká polévka?

Její manžel stál u sporáku, otočený zády. Na sobě měl obvyklé zabláčené džíny, holínky a zapranou kostkovanou košili, přes kterou si uvázel zástěru. Pohupoval boky, vrtěl se do rytmu slov „hot like me“ a něco přitom míchal v ohromném nerezovém hrnci na sporáku. Leah přešla s úsměvem k němu a objala ho zezadu pažemi kolem pasu, čímž způsobila, že zděšeně nadskočil a prudce se obrátil. Ve zvednuté ruce výhrůžně třimal vařečku.

„Proboha! To jsi ty,“ řekl s úlevou a spustil ruku s vařečkou. Leah na okamžik napadlo, jaké by to asi bylo zemřít pod úderem vařečky. Jak dlouho by to trvalo? Záleželo by nějak na tom, jestli by vařil něco pikantního, nebo míchal polevu na moučník? Tok myšlenek jí však přerušil pohled na Nathanův výraz, který se změnil z překvapení v něco jako znechucení.

„Promiň,“ řekla. „Nechtěla jsem tě vyděsit.“

„No, bylo by hezký pozdravit,“ otočil se, dal vařečku zpátky do hrnce a trošičku ztlumil plamen. Od páry mu navlhly obyčejně nagelované vlasy, které mu teď chlapecky zplihle visely do čela.

„Je všechno v pořádku?“ Leah mrkla na hodinky. Ještě nebylo osm hodin večer, takže akorát čas, kdy řekla, že přijde. Navíc Nathan nebyl ohledně dodržování času žádný pedant. Ale vypadal naštvaně.

„No co myslíš?“ řekl a významně se na ni podíval s jedním oboučím povytaženým.

Leah odolala nutkání odhrnout mu rozcuchané vlasy z čela. „Promiň,“ řekla, „ale nějak nechápu...“

„Ale no tak.“

Leah došlo, že to myslí vážně. Pokoušela se rozpomenout se na něco, co udělala a čím by ho mohla naštvat.

„Nathane, přestaň se chovat tak divně. Jestli jsem něco udělala, tak mi to prostě řekni,“ namítla a snažila se nezvyšovat hlas. K neustále náladové Scarlett doma opravdu nepotřebovala dalšího vztek-lého protivu.

Nathan se k ní obrátil čelem. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. „Řekněme tedy jen, že vaším *mrkvovou* polívku,“ řekl a obočí se opět vysunulo až na čelo.

„No, to zní skvěle,“ pronesla Leah, stále zmatená. „Jako že mňam. Hurá, polévka! Já...“ nadořekla.

„*Mrkvovou* polívku,“ zopakoval Nathan.

Leah chvilku přemýšlela, jak vysoko může to nevěřicné obočí putovat. Může vystoupat až na vršek hlavy, pokud nevěřičnost dosáhne dostatečné úrovně? Kde se zastaví? Se zájmem se na tu chlupatou housenku zaměřila. „*Mrkvovou* polívku mám ráda,“ řekla.

„To věřím,“ opáčil a potřásl hlavou. „To ti fakt věřím.“

Leah položila tašku a sedla si na jednu z barových stoliček, které sehnali v *déchetterie*, místním sběrném dvoře, když dokončili snídaňový bar. Byl vyrobený z ohromného kusu dubového dřeva a našli ho v kamenné stodole patřící k domu. Leah se opřela lokty o staré dřevo, které minulý rok oba donekonečna leštili a zatím stále zůstávalo krásně hladké.

„Zlato,“ řekla. „Nemyslím to zle, ale jsem úplně vyřízená. A vážně vůbec netuším, o čem to mluvíš.“

Nathan na ni pohlédl, očima pátral v jejím obličejí. Pak svěsil ramena, vztekla energie z něj vyprchala. „To ta mrkev,“ řekl.

„Ano?“

„*Koupila* jsi ji.“ Znovu se napružil.

„Ano, v supermarketu.“

A pak jí došlo, na co naráží. „Aha, koukni,“ dodala spěšně, „naše mrkev bude určitě úžasná, až se konečně... no, až začne růst. Ale prostě jí nebylo dost.“

Cítila na sobě jeho pohled. Obočí měl v tu chvíli tak vysoko, že uvažovala, jestli si nemůže natáhnout nějaký sval na čele. Omluvně se usmála.

Pohlédl jí do očí a něco se v jeho výrazu změnilo. Rysy ve tváři splaskly, jako by mu z ní někdo vypustil trochu vzduchu. Vypnul plyn pod nerezovým hrncem a posadil se na stoličku naproti Leah. „Chováš se jako trouba,“ prohodil.

Leah neodpověděla. Nedokázala odhadnout, jestli má souhlasit, nebo ne.

„Já jenom...“ natáhl se po její ruce a vzal ji do dlaní. Leah ucítla hrubost jeho pokožky, zahlédla tmavé měsíčky hlíny, které pod některými nehty tvrdohlavě odolávaly mytí. „Myslel jsem, že se to letos zlepší.“

Mrkev nebyla první, co zkusili, když před třemi lety konečně rozorali zahradu a zahájili projekt pěstování zeleniny. „Mrkev je snadné vypěstovat,“ prohlásil tehdy Nathan. „Začneme tím jednodušším.“

Od té doby se s různými stupni úspěchu snažili pěstovat všechno možné. Brambory. Okurky, ohromné množství okurek, které každý červen zběsile vyrašily, jen aby krátce nato růst přestaly, a oni je rozdávali všem známým a po zbytek roku si museli okurky kupovat.

Také fazolky a ředkev, kterým se dařilo vážně dobře, ale které, jak si přiznali, nikomu z nich moc nechutnaly. Mrkev se jim zatím vypěstovat nepodařilo.

Nathan se zdál kypět neutuchajícím optimismem ohledně svých schopností osvědčit se jako pěstitel a doufal, že tuto sezonu se jim konečně podaří každý týden vypěstovat dost zeleniny na to, aby byli soběstační a nemuseli už žádnou kupovat.

„Ale, Nathane,“ řekla Leah. „Je teprve únor.“

„Vím.“

„Nevíme, co najdeme, až vykopeme ten zbytek. Nať je ohromná!“ dodala.

„Já vím.“

„Tak co na tom sejde, že jsem musela k úrodě tohoto týdne trošku dokoupit?“ zeptala se.

„Jen...“ hnědé oči na ni vážně pátravě hleděly. „Prostě to nějak cítím jako kritiku. Když mrkev koupíš, ty naše čtyři patetické chudinky, které jsme chtěli uvařit... a pak ten ohromný pytel...“ odmlčel se.

„To je ujetý.“

„Já vím.“ Povzdechl si a opřel se o pult. „Mělo by mi to být jedno, ne? Stojí jen osmdesát centů za kilo, sakra.“

„Já vím,“ odpověděla Leah. „Ale chápu to. Vážně.“ Podobné majetnické sklony cítila k jahodám, které se s různou mírou úspěšnosti pokoušela pěstovat poslední tři roky. Den, kdy hned po ránu zjistila, že slimáci přes noc zlikvidovali celou úrodu, kterou plánovala na tradiční dezert Eton mess, byl dnem velmi ponurým.

Už potisící začala přemýšlet, zda někdy opravdu dosáhnou něčeho jako soběstačnost, a cítila, jak klesá na mysli. Práce reklamní textařky z domova, kterou dokázala sehnat a která jim poskytovala

dočasný příjem, byla sice jen na částečný úvazek, ale i tak musela dodržovat pracovní dobu. Rutina. Něco, s čím doufala skoncovat, až se přestěhují. A i když psala ráda, myslela si, že až se přestěhují do Francie, bude moct dělat také něco kreativního a nebude muset brát mizerné peníze za chytlavé slogany na „Brianovy botky“ – pro výrobce obuvi specializujícího se na vbočené palce a další nepříjemné problémy s chodidly.

Ale nebylo by fér, kdyby tohle vytáhla. Teď ne. Zejména když Nathan už je tak jako tak nabroušený.

Naklonila se k němu a vzala ho kolem krku. Přitiskl se k ní. „A vsadím se, že tvoje mrkvičky jsou stejně o moc lepší než ty kupované,“ pošeptala mu.

„Děkuju,“ řekl a myslel to tak. Leah si vzpomněla na energického redaktora, kterého potkala, když spolu pracovali v novinách *Cambridge News*. Ten by se tomuhle smál. Ale rychle tu představu zahнала. Jdou si za svým snem. Je hezké, že to Nathan bere tak vážně.

Nebyla to ani tak práce samotná, jako její nekonečná neúprosnost, co je přimělo hledat jiný styl života. Nathan redakční práci žil, bavilo ho rozdělovat práci služebně mladším kolegům, oddělovat zrno od plev v místních událostech a Leah si práci jako oblastní reportérka také užívala. Ale vraceli se domů pozdě večer a brzy ráno odcházeli a zbývalo jim jen málo času na sebe samé. A trochu zvolnit kvůli ohromné hypotéce nepřipadalo v úvahu. Místo toho tedy s prací praštili, dům prodali a skočili do neznáma. A v mnoha ohledech to bylo úžasné.

Jenže občas se Leah podívala na zabahněného a zpoceného Nathana nebo se zhlédla v zrcadle s neupravenými vlasy. Anebo zkontrolovala neustále se zmenšující zůstatek na bankovním účtu a zaplavil ji strach a pocit, jestli jen nevyměnili jednu složitou situaci za jinou.

„Slepice tenhle týden hodně nesou,“ prohlásil Nathan, vstal a hlas mu opět zněl jako obvykle pozitivně. „Napadlo mě, že udělám *frittatas*.“

„Prima.“

„Zavřel jsem je a přidal jim slámu. Mají být dva stupně.“

„Brr. Chudinky.“

„Prosím tě, mají peří. Budou v pohodě,“ otočil se k ní a zazubil se. Nálada se mu zjevně zlepšila. „Tedy pokud je nechceš vzít sem a nechat je, aby si pohověly u krbu.“

„To asi neklapne.“ Leah se otřásla. Pomyslení na chov slepic se jí líbilo. Teoreticky, když se o tom před pár lety bavili a plánovali, jak budou mít vlastní vajíčka a občas nějakou tu slípku sní. Když ji ale dostihla opeřená realita s pařáty, ostrými zobáky, pichlavýma očima a podivně cukavými pohyby, její nadšení pohaslo. A teď už byly slepice čistě Nathanovou záležitostí.

Zasmál se. „Já si to myslel.“

„Vždyť mě znáš. Ve skutečnosti je zbožňuju.“

„Ale jen z dálky?“

„Rozhodně jen z dálky,“ zazubila se.

„Jak to šlo ve čtenářském klubu?“ zeptal se Nathan, odlil trochu polévky do krabičky na uschování a dal ji stranou vychladnout.

Leah pokrčila rameny. „Ale jo. Pár nás přišlo.“

Přikývl. „Grace byla ve formě?“

„Jako by Grace nebyla neustále ve formě,“ usmála se na něj a on úsměv opětoval.

„To je fakt,“ odpověděl.

Najednou se dveře do kuchyně rozletěly tak prudce, až narázily do zdi. Do místnosti vešla Scarlett a nějak ji dokázala zaplavit

emocionálním nábojem. Měla na sobě kalhoty od pyžama a ohromné černé tričko s obrázkem Kurta Cobaina. Šlo o nedávno vzniklou posedlost a Leah občas napadalo, jestli si dcera ten specifický „osobnostní vzor“ nevybrala jen proto, aby ji rozčilovala. Outfit doplňovala jedna z Nathanových ohromných vlněných vest, kterou koupili na místním vánočním trhu a která visela z neustále prochladlých dceřiných ramen.

„Kdy bude jídlo?“ dotazovala se Scarlett zamračeně.

„Ahoj, maminko, jak ses měla?“ přistihla se Leah, jak říká přesně to samé klišé, které jí jako teenagerce říkávala její matka a o kterém se zařekla, že nikdy používat nebude. A už je to tady.

Scarlett jí uštědřila přesně takový pohled, jaký si sarkastický komentář zasloužil, přešla kuchyň a nakoukla pod pokličku do hrnce. „Nesnáším polívku,“ ucedila. „Proč se v tomhle domě nemůže jíst něco normálního?“

Leah zavzpomínala na jedenáctiletou holčičku, která radostně vhopkala do domu, když jí ho poprvé ukázali, a pištěla nadšením nad tím, že budou mít slepice. Holčičku, která pomáhala škrábat zeleninu ze zahrádky a hledala na internetu recepty na pokrmy z okurek v období okurkové hojnosti. Holčičku, která si tak rychle a snadno osvojila francouzštinu, že během pololetí dokázala bez problémů štěbetat s kamarádkami ve škole.

Až donedávna si Leah byla jistá, že celá ta „teenagerovská fáze“ – a vzpomínala na své vlastní problémy ve stejném věku – nemůže být tak příšerná, jak ji popisovali v televizi nebo na internetových fórech. Jistě, v době dospívání měla své problémy, ale to bylo tenkrát. Dnešní rodiče mají o tolik více informací o psychologii a všem, co se toho týká. Sama sebe přesvědčila, že ona se Scarlett jsou si natolik blízké,

mají stejný humor a tráví spolu tolik času, že tomu trendu nepodlehnou a zůstanou si blízké navzdory hormonům.

A přesto před rokem jako by někdo její malou, spokojenou a mazlivou holčičku přes noc někam odnesl a nahradil ji novou, protivnou a nedůtklivou verzí. Osůbkou, kolem které raději našlapovala po špičkách, která se mazlení vyhýbala a kritizovala téměř všechno, co Leah udělala.

Leah o tom četla v knihách a věděla, jakou roli hrají hormony. Věděla, že se děti potřebují od rodičů odtrhnout, aby se mohly stát plnohodnotnými dospělými. A myslela si, že to zvládne. Tedy až do okamžiku, než to začalo.

K jejímu překvapení byla na chvíli, kdy se Scarlett začala odtahovat, tak naprosto nepřipravená, že se začala chovat jako zapuzená milenka – dožadovala se pozornosti a souhlasu své dcery navzdory tomu, že si uvědomovala, že se chová pateticky. Dívat se na sebe očima puberťačky nebylo zrovna povzbuzující.

„Scarlett! Táta si s tou polívkou dal hodně práce.“

Scarlett lehce ohrnula rty. „No a?“

„No, přinejmenším bys mohla alespoň ochutnat. Voní úžasně,“ dodala loajálně.

„Nemám hlad.“ Dveře od kuchyně se opět zavřely.

Nathan a Leah si vyměnili pohledy.

„Ignoruj ji,“ řekl Nathan. „Nemyslí to tak.“

„Já vím, ale...“

„Já vím,“ pokračoval, nalil polévku do dvou misek a odlomil kus chleba z bochníku, který to ráno pečlivě upekli – bílý jednoduchý *pain*. Od jisté záležitosti s „celozrnným kváskovým chlebem“ s kůrkou tak tvrdou, že ji odmítly klovat i slepice, se pokusů o něco

dobrodružnějšího vzdali. Nathan chléb položil rovnou na stůl, aniž by si vzal talíř, a Leah se dokázala zdržet komentáře. (To si jako vážně prostě nemůže ten talíř vzít? To, že žijí „dobrým prostým životem“, přece neznamená, že ho povedou obklopeni bordelem.)

Když dojedli polévku a společně naskládali nádobí do myčky, Leah bezcílně přešla obývací a klesla do kožené sedačky. Opotřebovaná kůže pod ní zavržala. Leah se snažila ignorovat zvuky toho, jak Nathan nádobí v myčce přerovnává způsobem, který nazýval „dát to tam správně“.

Místo toho si přes kolena přehodila kostkovaný pléd a cítila, jak jí prostupuje teplo a začíná se uvolňovat. Nathan už předtím zapálil oheň v krbu, který nyní příjemně hřál. Okenice nechali zatím otevřené a navzdory tomu, že od jednvrstvých skel lehce protahovalo, bylo krásné hledět ven do tmy. Přestalo pršet, vyjasnilo se a nebe bylo poseté záplavou drahokamů. Leah zaznamenala, že je téměř úplněk, který chladně zářil v temnotě a vydával akorát dost světla na to, aby rozpoznala pole táhnoucí se dolů od jejich domu do údolíčka, jehož druhou stranu lemovaly vrcholky temných jehličnanů.

Vytáhla z tašky *Nadějné vyhlídky* a všimla si, že je to stará knížka z knihovny z Anglie. Pokud se dalo věřit razítku na první stránce, naposledy si ji někdo vypůjčil v roce 1993. Rychle knihu prolistovala, vdechla uklidňující vůni ohmataných stránek a pustila se do čtení.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtenářský klub V BORDEAUX.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.